

ШАРИЕ: Намерихте ли ги?

ЖАНЪ: Всичко! /свива всичко на пакетъ и го туря въ джоба си/ Но какъ ще идемъ до тамъ?.....
Трѣбва по възможностъ по-скоро да стигнемъ.

ШАРИЕ: /отива къмъ вратата/ Моятъ съседъ има—
автомобилъ.

ЖАНЪ: Добръ!

ШАРИЕ: Мария ще се завтече съ тяхъ.

ЖАНЪ: Не! Азъ ще отида самъ.....По-скоро ще ида.

ШАРИЕ: Върви! /бездушно/ Ахъ, Боже мой. Боже мой!

ЖАНЪ: Не си губете ума, моля Ви. Бъдете силенъ.....
Не трѣбва да губимъ нито мигъ.....Хайде!

ШАРИЕ: Страшно е това! Ахъ, приятелю мой! Ако е станало
нѣщо съ моята дщеря.....Ако я е сполетело нѣщо
нещастие, мисля, че...../като задавенъ/ Ахъ!
/подпира се на масата, за да не падне/

ЖАНЪ: /подкрѣпя го/ Какво има?

ШАРИЕ: /свзема се/ Нищо.....Малко шеметъ...ще мине.
/малко мълчание/ Но, менъ не чакайте. Побързай-
те.....Моля Ви....Тичайте....тичайте....